

Uw woord
is een lamp voor mijn voet
en een licht op mijn pad
(Ps. 119:105)

Abraham

Voor we gaan lezen over de "vader van alle gelovigen" gaan we eerst naar onze kerntekst over geloof en die staat in Efeze 6:16:

Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven.

Op God vertrouwen onder alle wisselende omstandigheden van het leven, dat is het wat God behaagt en met dat schild des geloofs kunnen we al maar dan ook alle brandende pijlen van de boze doven. Wat een machtig schild is dus het schild des geloofs waarachter wij mogen schuilen. In feite is God ons Schild waar we straks ook nog over zullen lezen.

Nu gaan we naar het hoofdstuk over de roeping van Abram en dat staat in Genesis 11:30 t/m Gen. 12:4

De vader van Abram heette Terach en deze man woonde met zijn familie in de plaats Ur in het tegenwoordige Irak bij de rivier de Eufraat, één van de rivieren die door het vroegere paradijs liepen.

30 Sarai nu was onvruchtbaar; zij had geen kinderen.

31 En Terach nam zijn zoon Abram en Lot, de zoon van Haran, zijn kleinzoon, en Sarai, zijn schoondochter, de vrouw van zijn zoon Abram; en hij deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeen om te gaan naar het land Ka-

naan, en zij kwamen te Haran en bleven daar.

Abram was dus een zoon van Terach en Lot was een kleinzoon van Terach. Ze trokken uit Ur en gingen met hun have en vee langs de rivier de Eufraat (zodat ze voldoende water hadden voor zichzelf en hun vee) en ze kwamen toen in Haran en dat ligt in het huidige Syrië, nog boven de Libanon.

32 En de dagen van Terach waren tweehonderd vijf jaar, en Terach stierf te Haran.

In Haran heeft Terach en zijn familie zich dus gevestigd en nadat Terach gestorven was, werd Abram door God geroepen:

1 De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal.

Hier kwam de eerste geloofsopdracht voor Abram: Ga uit dit land weg; maak je van je familie los en ga naar een land – zei de Here tegen hem – dat Ik u wijzen zal.

Abram betekent: verheven vader. Hij was inderdaad een verheven aardse vader, oftewel een aartsvader. God is onze verheven en zorgzame hemelse Vader.

Abram nam afscheid van zijn familie. Waar gaan jullie heen, zo vroegen ze Abram en Sarai en ook Lot. "Wij gaan naar een land, dat God ons wijzen zal."

En dan komen de beloften, terwijl hij nog aan het begin van zijn loopbaan stond; en zo is het ook met ons, want God heeft ons al vóór de grondlegging der wereld uitverkoren.

Dat lezen we in Efeze 1:3 t/m 5. God heeft Zijn plannen met ons voor ogen en wij zijn bij Hem in opleiding.

In Gen. 12:2 staat verder:

2 Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.

Het volk Israël zijn de nakomelingen van Abram en Sarai en zijn naam is inderdaad groot geworden over de hele wereld zodat wij ook nu nog over hem kunnen lezen.

3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Omdat de Messias Jezus uit de nakomelingen van Abram en Sara geboren is, zijn alle geslachten van de aardbodem mede door Abram gezegend.

4 Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijftienjarige jaar oud, toen hij uit Haran trok.

Abraham was dus 75 jaar toen hem beloofd werd dat met zijn nageslacht alle stammen der aarde gezegend zouden worden.

En dat werd hem gezegd, nadat in Gen. 11:30 is genoemd, dat Sarai onvruchtbaar was.

Van nature zijn ook wij onvruchtbaar. En het kost tijd dat Jezus in ons gestalte krijgt. Het nieuwe leven in ons – het leven van Jezus – kan alleen door geloof in ons geboren worden

en door geloofsgehoorzaamheid in ons groeien.

Toen Abraham 75 jaar was, werd hem al nageslacht beloofd maar pas toen hij circa 100 jaar oud was, werd Izaak geboren.

Abram ging! Hij ging in geloof en hij gehoorzaamde in het geloof dat God hem de weg zou wijzen, zoals we ook lezen in Hebr. 11:8 (het hoofdstuk over de geloofshelden):

Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij verrok, zonder te weten waar hij komen zou.

Daar gingen ze allemaal; de voornaamsten waarschijnlijk op kamelen en de mannen hadden zich bewapend o.a. met schilden. En ook wij zijn op reis en bewapend met het schild des geloofs, waarmee we al de brandende pijlen van de vijand kunnen doven. Halleluja!

In Genesis 12 vanaf vers 10 lezen we over een zwakke zijde van Abram. Die zwakke zijde kwam naar voren, toen hij niet volkomen op zijn God vertrouwde.

10 Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abram naar Egypte, om daar als vreemdeling te vertoeven, want de hongersnood was zwaar in het land.

Het succes van de oogst was in Kanaän geheel afhankelijk van de regenval en omdat Egypte al van ouds de korenschuur der oude wereld genoemd werd, trok Abram naar Egypte.

Letterlijk staat er in het Hebr. "hij daalde af naar Egypte" omdat Egypte lager gelegen was dan Kanaän en het daarom ook rijker was aan water.

Als vreemdeling vertoeven in Egypte betekende toen dat je vreemd bleef aan het Egyptische leven en hun godsdienst, maar wel kon genieten van de rechten, waarop een gast in het oude Oosten aanspraak kon maken, namelijk verzorging en bescherming.

11 Toen hij op het punt stond Egypte binnen te trekken, zeide hij tot zijn vrouw Sarai: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt schoon van uiterlijk.

Sarai was toen 10 jaar jonger dan Abram dus ongeveer 65 jaar maar de leeftijd der mensen was in die tijd veel hoger dan nu. Abram werd 175 jaar en Sarai 127 jaar.

12 Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen: Dit is zijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven laten.

De Egyptenaren, wier vrouwen destijds een wat gele huidskleur bezaten, hadden oog en voorkeur voor de schoonheid van Aziatische vrouwen en een Egyptische vorst nam toen graag een Aziatische vrouw in zijn harem op.

En nu gaat Abram iets doen, waaruit blijkt, dat hij niet ten volle op God vertrouwde als de beschermer van hem, zijn vrouw en zijn hele bezit.

13 Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij om uwentwil welga, en ik om uwentwil in het leven moge blijven.

Het was inderdaad waarheid, want Sarai was een halfzuster van Abram want in hoofdstuk 20:12 staat:

En bovendien is zij werkelijk mijn zuster; zij is de dochter van mijn vader, maar niet de dochter van mijn moeder; en zij is mij tot vrouw geworden.

Maar het was een halve waarheid, omdat Sarai bovendien de echtgenote van Abram was.

Maar het mooie van God is dat - ondanks de zwakheid van Abram - God zijn beloften in stand houdt. Zo geeft ook de Heer met ons de moed niet op wanneer wij soms niet ten volle op Hem vertrouwen en houdt Hij zijn beloften in stand.

Niettemin was deze handelswijze van Abram riskant en kwam niet voort uit geloof. Hij bracht zichzelf en Sarai in moeilijkheden.

14 Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was: 15 En toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar het huis van Farao gehaald werd.

Sarai werd toegevoegd aan de harem van Farao. Echter, zo zal blijken, heeft Hij haar niet als vrouw genomen maar hij zag haar als kandidate.

16 En hij (Farao) deed Abram wel om harentwil, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelinnen en kamelen ontving. 17 Maar de Here sloeg Farao met zware plagen, evenals zijn huis, ter oorzaak van Sarai, de vrouw van Abram.

18 Toen riep Farao Abram en zeide: Wat hebt gij mij daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet meegedeeld, dat zij uw vrouw is?

Toen Farao verder wilde gaan en Sarai daadwerkelijk tot vrouw wilde nemen, heeft Sarai waarschijnlijk tegen hem gezegd dat Abram weliswaar haar broer was, maar tevens haar echtgenoot. Sarai wilde onder geen beding Abram onttrouw worden.

En Farao sprak verder tot Abram in vers 19: *Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb (dat wil zeggen: in mijn harem opgenomen*

heb)? *En nu, ziehier uw vrouw, neem haar en ga heen.*

Abram kon hier niets tegenin brengen en hij moest het land verlaten met een soort vrijgeleide. Faraó heeft hem toch goed behandeld. Deze gebeurtenis betekent niet dat God deze halve waarheid goedkeurt want door God niet volledig te vertrouwen, kan men zichzelf en anderen in moeilijkheden brengen.

We herhalen nog even onze kerntekst uit Efeze 6:16

Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven.

Tenslotte nog iets moois van Abram, namelijk zijn nederigheid.

We lezen hierover in Genesis 13:5 t/m 11 waar staat:

5 En ook Lot, die met Abram mede ging, had schapen en runderen en tenten.

6 Maar het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet tezamen konden wonen.

7 Daardoor ontstond er twist tussen de herders van Abrams vee en de herders van Lots vee. De Kanaanieten nu en de Perizzieten woonden toen in het land. 8 Dus zeide Abram tot Lot: Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders.

9 Ligt het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links.

Hoewel Abram ouder was dan Lot, liet hij aan Lot de keuze: ga jij naar links, dan ga ik naar rechts óf, ga jij naar rechts, dan ga ik naar links.

Hier zie je weer het geloof van Abram. God zorgt voor mij en ik kom niets tekort. Jij mag de beste weidegronden uitkiezen, Lot, want God zorgt toch buitengewoon goed voor mij.

En Lot zag aan wat voor ogen was zoals in vers 10 staat:

10 Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag, dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat de Here Sodom en Gomorra verwoest had, was zij tot Soar toe als de hof des Heren, als het land Egypte.

11 Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij scheidten van elkander.

Uit het woordje "dus" blijkt Lot koos naar het vlees maar dat Abram handelde in de Geest van geloof. Maar het gevolg van de keuze van Lot was wel, dat hij bij Sodom en Gomorra kwam te wonen en later zelfs in Sodom.

Laten we dus leven uit geloof, kiezen uit geloof en gelovig en ootmoedig op Gods wegen wandelen.

En onze kerntekst staat in Efeze 6:16
Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven.

Laten we daarom altijd op God vertrouwen, in alle wisselende omstandigheden van het leven. Halleluja!